

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazeteSon
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

01 Nisan 2026 S.105



Kral Çıplak

Pentagon salonlarında askerlerin protesto sesleri yükselmişti daha savaştan önce: "İsrail için ölmeyeceğiz, Filistin özgür olacak"! Uçak gemisi personeli resmen gemiye sabotaj eylemleri yaptılar savaşa girmemek için. ABD toplumunda antisyonist duygu ve düşünceler büyük bir hızla yaygınlaştı. Özellikle gençlik arasında belirgin bir ağırlık kazandı. İran sahada direndikçe, etkili karşı darbeler indirdikçe ABD-siyonist varlık ittifakı iyice köşeye sıkışır oldu. Ne kadar yakıp yıkarlarsa yıksınlar İran'ı, ne kadar çok yönetici ve komuta kademesinden kişiyi öldürürlerse öldürsünler, her adımda daha zora düşen, gerileyen, köşeye sıkışan kendileri oldu.

Devamı 2. sayfada...



2
Editör

Siyonist İsrail Çöküyor!



6
Özgür Güven

**Dışarıda Çözülme
İçeride Yıkım**



9
K. Taylan Kızıldağ

**NATO: Kanlı Bir
Tarihin Öyküsü**



12
**Ne Krallara, Ne Emperyalizme
Ne De Kapitalizme**



**Nisan Kampanyası
kapsamında seçili setler
%50 indirimde
www.yenidonemyayincilik.com**

Kral Çıplak

Manşet

Ne umdular, ne buluyorlar! Koca "istihbarat" raporlarının çer çöp olduğu açığa çıktı. Sıkı darbelerle bir hafta on gün içinde teslim alacaklardı İran'ı.

Öyle ya, işin en başında sıkı ve güçlü darbeleri vurduğunda, İran halkları getirirdi gerisini! Değil mi ki on yıllardır sisteme karşı sürekli isyan halinde işçi ve emekçiler, kadınlar ve gençler, yönetimin başı kopartıldığında gelir gerisi kendiliğinden!

Ruhu ve onuru cebindeki cüzdanda, bankalardaki heptapta olan kalın kafalılar böyle düşünür elbet. İnsan ve geniş emekçi yığınların ruhsal ve zihinsel şekillenmesini bilmez. Tarih ve kültürden anlamaz. Kadim uygarlıkların olduğu bu coğrafyada "**onur ölümden güçlüdür**" kültürünün ne denli derine kök saldığından haberdardır. Epstein lağımindan çıkanlar topluluğudur onlar. "Yüksek sosyetenin yüksek kültürü" uzaktır tüm bunlara!

Her tür diplomatik, savaş hukuku kuralını çiğneyerek, en ufak bir insani değer kırıntısı bile taşımadan haince başlatıkları savaşın en başında İran halkına "ayaklanın, devirin rejimi" diye çağrılar yaptılar. **İran halkları, Molla yönetimini desteklemeyenler de dahil, emperyalist-siyonist saldırılara karşı çıktılar sokaklara.** Tersine göçle yurt dışındakiler ülkelerine döndüler. Bombardımanlar altında alanlarda emperyalist-siyonist cani sürüsüne öfkelerini haykırdılar!

Sonra... **Siyonist İsrail gösterilerle sarsılmaya başladı.** Tel Aviv, Hayfa, Kudüs, ve hatta en Kuzey bölgelerden öfke yükseldi gerici Siyonist rejime karşı. Siyonist ordu içinde huzursuzluklar büyüdü. Genelkurmay başkanı ikaz üstüne ikaz gönderdi Siyonist hükümete: **Ordu çöküyor!** Kaçış hızlandı. İsraililer bulabildikleri tüm araçlarla, uçak, gemi, kara sınırı... her yoldan ülkeyi terk etmeye başladı.

Derken ABD karıştı! Pentagon salonlarında askerlerin protesto sesleri yükselmeye başlamıştı daha savaştan önce: "İsrail için ölmeyeceğiz, Filistin özgür olacak!" Uçak gemisi personeli resmen gemiye sabotaj eylemleri yaptılar savaşa girmemek için. **ABD toplumunda antisyonist duygu ve düşünceler büyük bir hızla yaygınlaştı.** Özellikle gençlik arasında belirgin bir ağırlık kazandı.

İran sahada direndikçe, etkili karşı darbeler indirdikçe ABD-siyonist varlık ittifakı iyice köşeye sıkışır oldu. Ne kadar yakıp yıkarlarsa yaksınlar İran'ı, ne kadar çok yönetici ve komuta kademesinden kişiyi öldürürlerse öldürsünler, her adımda daha zora düşen, gerileyen, köşeye sıkışan kendileri oldu.

En sonu ABD'de yaklaşık 10 milyon kişi öfke seli olup taştilar sokaklara: "**No King**"! Böylece herkes anlamış oldu ki "kral çıplak"!

Evet, apaçık ki "No King" eylemleri asıl olarak Demokratların örgütlediği, Fillere karşı Eşeklerin başını çektiği bir eylem. Trump karşıtlığı ile (ve Cumhuriyetçi adaylara oy vermemekle) sınırlı. Ama yine de tüm dünya gördü ki, **savaşa birlikte sokakları karışan, "iç isyan" ile boğuşmak zorunda kalan İran değil, ABD-Siyonist İsrail ikilisidir.** Gelişmeler, savaşı başlatanların arzuları hilafına gerçekleşmiştir.

İran savaşı burjuva ikiyezlülüğü yerle bir ediyor. Kral değil, kraliyettir çıplak olan. Her geçen gün daha geniş kesimler bu gerçeği idrak ediyor. Burjuva dünyanın dilindeki "demokrasi" apaçık bir burjuva diktatörlüğüdür. Gerçek anlamda "Krallara hayır" demek, burjuva düzeni yıkmakla, proleter demokrasiyi kurmakla mümkün.

Siyonist İsrail Çöküyor!

Editör

İsrail ordusu, istihbarat örgütü MOSSAD ile birlikte çete devletinin kalbidir, her şeyidir. Siyonist İsrail'i bir kabuk gibi saran ordu ve MOSSAD'ı çıkarıp alın, geriye "İsrail" diye bir şey kalmaz.

Kudurmuş bir fino köpeği gibi, sağa sola havlayıp saldıırken yani gücünün zirvesinde görünürken ve böyle görünmeye çok dikkat ederken bu savaş ve cinayet odağının çökmekte olduğunu ileri sürmek elbette "riskli" bir iddiadır.

Ama ne yapalım, somut olgular buna işaret ediyor. Dahası, siyonist İsrail'i böyle bir akıbetin beklediğini, artık bu savaş makinasının en tepe noktalarındaki adamlar itiraf ediyor. Siyonist İsrail'in Genelkurmay Başkanı Eyal Zamir, birkaç gün öncesinde, devlet televizyonu KAN'da yayınlanan açıklamasında, **İsrail ordusunun çökme tehlikesiyle karşı karşıya olduğu açıklamasını** yapmış. Bunu hükümet denilen çetenin üyelerine açıklamış ve onları "çözüm" bulmaya çağırılmış.

Zamir şöyle demiş: "*Daha fazla personele ve askere ihtiyacımız var; bir çözüm bulunmazsa ordu kendi içinde çökecek*" Ama çökmekte olan sadece ordu değil. **Siyonist İsrail'in üzerinde yükseldiği bir diğer temel direk olan MOSSAD da dağılma/çözülme belirtileri göstermeye başlamış.** Baş faşist Netanyahu, talimatları artık yerine getiremediği için MOSSAD'ı eleştirdiği artık basına da sızmaya başlamış.

MOSSAD bir yana, ordunun ihtiyaç duyduğu personel ve muharip askerleri bulmak için her biri ancak çete üyesi olarak tanımlanabilecek "Bakanlar" ne yap-sın! Nereden bulacaklar siyonist ordunun ihtiyacı olan asker adaylarını?

Önce bir noktanın altını çizmek gerek. İsrail ordusu, istihbarat örgütü MOSSAD ile birlikte çete devletinin kalbidir, her şeyidir. Siyonist İsrail'i bir kabuk gibi saran ordu ve MOSSAD'ı çıkarıp alın, **geriye "İsrail" diye bir şey kalmaz.** Filistin topraklarının işgali üzerine kurulu olan Siyonist İsrail'i Ordu ve MOSSAD'tan ibaret görmek abartı değil, gerçeğin kendisidir.

Fakat ordunun çökecek noktaya gelmesi bir sonuçtur, neden değil. Ordunun ve onunla birlikte diğer "güvenlik birimleri"nin çöküşüne yol açan çelişkiler, işgalci siyonist devletin kuruluş harcında yatıyor.

Bilindiği gibi, işgalci siyonist devlet, esas olarak, **dışarıdan içeriye göç almayla oluşmuş bir toplum** temeli üzerinde duruyor. Ancak bu göç, 2008'den bu yana tersine dönmeye başlamıştı. Bu tersine göç,

2023 ve sonrasında hızlanmış; 2025 on iki gün savaşında ve ABD-siyonist İsrail ittifakının başlattığı İran savaşında doruğa ulaşmış durumda. Geçmişte çeşitli vaatlerle Filistin topraklarına çekilen Yahudi halk, şimdi hızla bu toprakları terk ediyor. Öncelikle **eğitimli nüfus**, ki bunların arasında gençler başı çekiyor, varlıklı, orta sınıflardan geniş bir nüfus yaklaşık **2023'ten bu yana hızla ve sayısı katlanan miktarda siyonist İsrail'i terk ediyor**.

Siyonist İsrail yöneticileri bu tehlikenin farkındaydılar. Son savaş, yani ABD-siyonist İsrail ittifakının İran'a saldırısı başlamadan aylar önce, Dışişleri Bakanı sıfatını taşıyan siyonist Gideon Sa'ar, 2025'in son ayında "Yurtdışında" yaşayan Yahudilere siyonist İsrail'e dönme çağrısı yapıyordu. Şöyle diyordu:

"Bugün İngiltere'deki, Fransa'daki, Avustralya'daki, Kanada'daki, Belçika'daki Yahudilere sesleniyorum. İsrail topraklarına gelin! Eve dönün!"

Çağrı elbette karşılık bulmadı. Siyonist İsrail'den göç edenler arasında sadece dışardan yani başka ülkelerden gelen Yahudiler değil, **siyonist İsrail doğumlu Yahudiler de tersine göçe katılanlar arasında**. Siyonist İsrail parlamentosu raporuna göre bile, göç edenlerin bir kısmını 20-39 yaş aralığındaki eğitimli gençler, bir başka kısmını kısa süre önce siyonist İsrail'e göç edenler oluşturuyor. Bu tersine göç, katlanarak artıyor. Başka bir ifadeyle, tersine göç edenlerin **önemli bir kısmını esasında orduya katılacak yaştakiler** oluşturuyor. Kısaca, Yahudi halk/gençlik savaştan, dolayısıyla ordudan kaçıyor.

Bu nedenle, siyonist basın Genelkurmay Başkanının "Yedek sistem bu yükü taşıyamayacak, 10 kırmızı bayrak kaldırıyorum" şeklindeki sözlerini aktarırken, siyonist ordunun ciddi bir insan kriziyle karşı karşıya bulunduğunu belirtiyor. Sürekli savaş halinde ve sürekli yeni toprakları işgal ve ilhak etme planları içinde olan siyonist savaş makinasında yine Genelkurmay Başkanı'nın sözleriyle söylersek, "görev sayısı artarken, asker sayısı azalıyor".

Sürekli işgal, sürekli saldırı politikası izleyen siyonist İsrail işgal ettiği bölgeleri korumak, yerleşimcilerle güven içinde olduklarını hissettirmek, onların güvenliğini sağlamak için artan ölçüde askere ihtiyaç duyuyor. Buna karşılık personel sıkıntısına yol açan yani savaşacak insan sayısını azaltan tersine göçün yanı sıra başka etmenler de ekleniyor. Örneğin "**personel sıkıntısı**" nedeniyle **yakın zamana kadar askerlikten fiili olarak**



muaf tutulan Harediler'i askere alma girişimi protesto ve çatışmalarla karşılandı. Bir gazetede konuya ilişkin şu haberler yer alıyor:

"Yeşiva adı verilen dini okullarda Tevrat eğitimi alan, Harediler olarak bilinen Ultra-Ortodoks Yahudiler, uzun zamandır askerlik hizmetinden gayri resmi olarak muaf tutuluyorlardı. Ancak Gazze'de devam eden Filistinli soykırımından kaynaklanan insan gücü kıtlığı nedeniyle İsrail yetkilileri askerlik emirlerini uygulamaya koymaya başladı." Siyonist hükümet Haredi gençleri askere almaya kalkışınca Harediler, "Çocuklarımızın ruhları siyasetçilere teslim edilmeyecek" ve "Seküler bir Yahudi olarak yaşamaktansa Haredi olarak ölmek daha iyidir" sloganıyla sokaklara çıktı. **Faşizmin cisimleşmiş hali olan Ben-Gvir taşlandı**, polisle şiddetli çatışmalar yaşandı.

Bitkinlik, yorgunluk, hayal kırıklığı, emre itaatsizlik siyonist ordunun daha son savaş başlamadan içinde bulunduğu durum idi. Kuşku yok, İran'a karşı 28 Şubat'ta başlatılan savaş ve bu savaşta ABD ile birlikte siyonist yönetimin beklemediği bir dirençle karşılaşması siyonist ordu üzerinde çok daha yıkıcı, dağıtıcı bir etki yarattı.

Siyonist İsrail ise, ordusunu savaştan çekme, barış içinde yaşama şansına sahip değil. Sürekli savaş, yeni toprak işgal ve ilhaki peşinde koşması bir tercih değil, varoluşundan ileri gelen bir zorunluluk. **İşgal üzerine kurulduğu için ya sürekli saldırı halinde olacak ya da saldırıya uğrayacak**. Ama nereye kadar?

Başka ülkelerden güvenli bir yerde yaşayacağım umuduyla gelen Yahudiler kısa zamanda kendilerini bitmek bilmeyen savaşların içinde buluyorlar. Ne kendilerinin, ne çocuklarının ne de geleceklerinin güvende

olduğunu kısa zamanda anlıyor ve "huzurlu" bir yaşam için gerisin geriye göç ediyorlar.

Hiçbir halk sürekli sığınaklarda yaşamayı, ölüm korkusu içinde çocuklarını büyütmeyi, belirsiz bir gelecek içinde olmayı kabul etmez. Filistinli komünist Georges Abdullah'ın söylediği gibi, "Filistin topraklarında direniş kök salmıştır, sökülemez." Dünyada tek bir Filistinli kalsa bile siyonistler rahat bir uyku yüzü göremezler. Saldırganlıkları, **sürekli savaş halinde oluşları, "vadedilmiş topraklar" peşinde koşmaları**, "dini inançları"ndan çok işte bu yüzden.

Ama son savaş gösterdi ki, sadece ordu çökmüyor, toplumun kendisi de dağılıyor. Bir aydan fazla bir zamandır, ordu ve MOSSAD dışında, ne ekonomi işliyor, ne okullar, ne devlet kurumları ne ekonomi, ne tarım ne de başka bir şey işliyor. Halkın tüm zamanını sığınaklarda geçirdiği bir toplumun iktisadi durumu ne olabilir ki? Ve iktisadi durumun çöktüğü bir toplumda iktisadi duruma en çok bağlı olan ordu ve donanmanın durumu çöküşten başka ne olabilir ki?

Ve belki de en az bunlar kadar önemli olan gelişme, siyonist İsrail'in koruyucu kalkanı olan ABD emperyalizminin Ortadoğu'dan, Batı Asya'dan sökülüp kovuluyor olmasıdır. Siyonist İsrail, son savaşla birlikte en önemli koruyucu kalkanlarından birini böylece dönüşü olmayacak şekilde kaybediyor.

Leninist yayında, yaklaşık bir yıl önce "Gücünün Zirvesinde Çöküşün Eşiğinde" kitabıyla haber verilen siyonist İsrail'in çöküşü, şimdi somut bir olgu, elle tutulur bir gerçeklik haline geliyor. Her şey olmuş-bitmiş değil elbette. Ama süreç başlamıştır ve mantığının sonuna kadar ilerleyecektir!

Gazeteciler Tutuklu Meslektaşları İçin Sokakta



Gazetecilerin talepleri:

- * Tutuklu tüm gazeteciler serbest bırakılmalı.
- * Basın özgürlüğü üzerindeki baskılar son bulmalı.
- * Keyfi yargı uygulamalarına son verilmeli
- * Gazeteciliğe özgürlük, ülkeye demokrasi sağlanmalı.

Birgün Gazetesi ve birçok gazetecilik örgütü, başta İsmail Arı, Alican Uludağ, Merdan Yanardağ olmak üzere tüm tutsak gazetecilerin serbest bırakılması için 29 Mart Pazar günü Kadıköy Mehmet Ayvalıtış Parkında buluşarak gazetecilere ve haber alma hakkına sahip çıkma çağrısı yaptı.

Buluşma saatinden çok öncesinde Mehmet Ayvalıtış Parkı ve çevresi yoğun çevik kuvvet polisi tarafından ablukaya alınsa da, çok sayıda kişi parkta toplanmıştı. Buluşma saati geldiğindeyse park tamamen dolmuş ve çevresinde toplanılmaya başlanmıştı.

Gazeteciler, tutuklu meslektaşları için "Halk bilsin diye yazıyoruz, halkla birlikte yürüyoruz!" diyerek Mehmet Ayvalıtış Parkından Rıhtıma yürümek istedi. İstanbul'un Avrupa yakasından çok sayıda kişinin rıhtıma geldiği ve polis engeli nedeniyle parka ulaşamadığı haberleri de geldi. Kitlenin yürüyüşe geçmesi için uzun süre müzakere yapılmasına rağmen, polis kitleyi ablukaya alarak yürüyüşü engelledi. Kitle sürekli olarak polis engelini protesto eden sloganlar atmaya başladı.

Sağanak yağmur altında bekleyen kitlenin yürüyüşünün engellenmesi üzerine, basın açıklaması parkta yapıldı. Basın açıklamasını Birgün.net Yayın Koordinatörü Berkant Gültekin okudu. Gültekin gazeteciliğin

ağır baskı altında olduğunu ifade ederek, "Biz gazeteciler yıllardır yolsuzluğu, haksızlığı, istismarı yazdık. Şimdi ise bizim büyük bir derdimiz var ve bu dert sadece bizim değil, memleketin derdi" dedi.

Gazetecilerin hedef haline getirildiği belirtilen Gültekin, özellikle "halkı yanıltıcı bilgiyi yayma", "halkın ve düşmanlığa tahrik" ve "Cumhurbaşkanına hakaret" suçlamalarının basın üzerinde baskı aracı olarak kullanıldığına işaret etti.

Gazetecilerin karşı karşıya olduğu baskılara rağmen mesleklerini sürdüreceğini vurgulayan Gültekin "Başımıza gelebileceklerin farkındayız. Buna rağmen yazıyoruz, konuşuyoruz. Ve yazmaya da konuşmaya da devam edeceğiz. Çünkü korkmuyoruz. Gazetecilik suç değildir" dedi.

Eylemde tutuklu gazeteciler Merdan Yanardağ, Alican Uludağ ve İsmail Arı'nın cezaevinden gönderdiği mesajlar da okundu.

Gazetecilerin, İsmail Arı, Alican Uludağ ve Merdan Yanardağ'ında aralarında bulunduğu tutuklu meslektaşları için yürümesinin engellemesine ilişkin BirGün Yayın Koordinatörü Yaşar Aydın, valilik ve kaymakamlık görüşmelerinin "ilginç" bir şekilde duvara tosladığını söyledi. Aydın "Çetelere Ve Mafyaya Açılan Yollar Gazetecilere Kapatıldı" diyerek devletin gazetecilere yönelik baskıların aynı zamanda halkın haber alma

hakkını da engellemek olduğunu ifade etti.

Gazeteci Timur Soykan ise "Arkadaşlarımız sadece gerçekleri yazdıkları için, sadece ve sadece doğru haber yaptıkları için, belgeli haber yaptıkları için kumpaslarla, yasalar çiğnenerek hapsediliyor! Gazeteciler sizin kum torbanız değil! Gazeteciler çeteleri yazdıkları için, tarikat karanlığını yazdığı için, yolsuzluğu ve hırsızlığı yazdıkları için hapsediliyor! Adalet istiyoruz, özgürlük istiyoruz ve susmayacağız! Arkadaşlarımız cezaevinde susmuyor, siz susmuyorsunuz. İyi ki varsınız" diye konuştu.

TGS Genel Başkanı Gökhan Durmuş, "Tutuklu gazeteciler serbest bırakılmalı, kalemlerine dönmeli" derken, Basın İş Genel Başkanı Turgut Dedeoğlu da "Gazetecilere Özgürlük" eyleminde tutuklu gazetecilerin isimlerini tek tek saydı. İsimler söylenirken kitle her bir tutuklu gazeteci için "Burada" diye haykırıldı.

Eylem, tutuklu gazetecilerin mücadelesini, haberlerini halka aktarmaya devam edileceğini ilan ederek gazetecilere özgürlük talebiyle sona erdi.

Kitleysel, Güçlü 1 Mayıs'ı Birlikte Örgütleyelim

"Taksim 1 Mayıs Alanıdır! Yasaklanamaz!" diyen Katarş-Sen, Yapı Yol-İş, TSS İş, Dev Tekstil, Enerji Sen, DGD-Sen, İnşaat İş, OTİS, TOMİS, Limter-İş, Öğretmen Sendikası kitleysel, güçlü 1 Mayıs'ı birlikte örgütlemek için bir araya geldi.

1 Mayıs'a haftalar kala mücadeleci sendikalar, işçi sınıfının tüm engelleri aşması, ezberleri bozan mücadeleci bir çizgide birleşmesi, gücünü ortak bir iradeye dönüştürmesi gerektiğini söyleyerek 3 Nisan günü yapacakları 1 Mayıs toplantısına çağrı yaptı.



Açlık sınırında yaşamaya zorlanan, bankalara borçlandırılan, her an işten çıkarılma tehdidiyle karşı karşıya bırakılan, türlü biçimlerde aşağılanan emekçilerin sermaye düzeninin devamı için yalnızlaştırılmak, parçalanmak ve teslim alınmak istendiği vurgulanan çağrıda, sermaye sınıfı ve onlar adına yönetenlerin işçileri, emekçileri, kadınları, üniversite öğrencilerini, emeklileri sefalet koşullarına mahkûm

ettiği, sendikalı olmayı işten çıkarma gerekçesi saydığı, gerçeği yazan gazetecileri, işçilerin hakkını savunan sendikacıları, adaletsizliği teşhir eden binlerce insanı tutukladığı söylendi. Açgözlü sermaye, madenler ve inşaatlar uğruna doğayı, kentleri, yaşam alanlarımızı talan ettiği koşullarda yaşananların emeğe ve yaşama dönük topyekûn bir saldırı olduğu vurgulanan açıklamada sendikalar, bu saldırılar karşısında insanca ve onurlu bir yaşam istediklerini söyledi.

"Milyonlar, bir sınıf olarak birlikte hareket ettiğinde bu düzeni değiştirecek gerçek güçtür. Yaşamın her alanında üreten bizleriz; işçileriz, emekçileriz. Dayatılan kölelik koşullarına karşı örgütleniyor; emeğimiz, özgürlüğümüz ve geleceğimiz için mücadele ediyoruz. 1 Mayıs, sınıf kardeşlerimizle yan yana geldiğimiz, gücümüzü ortaya koyduğumuz, insanca ve onurlu bir yaşam için mücadeleyi büyüttüğümüz gündür." diyen sendikalar, tarihimize kitleysel olarak kutlanan 1976 Taksim 1 Mayıs'ının 50. yılında olduğunu vurguladı.

İşçi sınıfı için tarihsel öneme sahip olan Taksim Meydanı'nın, yıllarca mücadelelere sahne olduğunu, 2010, 2011'de giderek artan ve 2012'de 1 milyona varan işçi ve emekçinin Taksim Meydanını doldurduğu ve hemen ardından Taksim'de 1 Mayıs'ın yeniden yasaklandığı hatırlatıldı. Sendikalar, "Bu yasağın, sermayenin ve onlar adına yönetenlerin, işçi sınıfının kendine güvenen ve büyüyen gücünden korkusundan başka hiçbir açıklaması olamaz." diyerek, sınıfın öznelerinin bir araya gelmesini, birlikte iddia ortaya koymasını engelleyerek rahat bir nefes almayı umduklarını; fakat işçi sınıfının sermayenin çıkarlarından büyük olduğunu dile getirdi.

Sendikalar bugünün ihtiyacının, bu tarihsel iddiayı yeniden ortaya koymak olduğunu söyleyerek sınıfın tüm bileşenlerini, tarihine sahip çıkan, kitleysel, güçlü bir 1 Mayıs'ı birlikte örgütlemeye çağırdı.

1 MAYIS TOPLANTISI

2026 1 Mayıs'ı yaklaşıyor. Ekonomik krizin derinleştiği, sermaye saldırısının arttığı, baskı ve savaş politikalarının tırmandığı bir sürece giriyoruz.

Aşağıda imzası olan sendikalar olarak sizleri 2026 1 Mayıs'ını birleşik, kitleysel ve hep birlikte örgütleyeceğimiz ve tartışacağımız bir toplantıya davet ediyoruz.

3 NİSAN | 15:00
ÖNDER BABAT KÜTÜP MERKEZİ
BEYOĞLU/ İSTANBUL

Dışarıda Çözülme, İçeride Yıkım

Özgür Güven

Tarihin hızlandığı dönemlerde bilinç, pratiğin peşinden koşar. Tabiri caizse, pratik bilinci toza dumana boğar. Böyle zamanlarda bilinci belirsizlik sisine bulaşan pratiğin, insanın tüm enerjisini emen günlük koşturması içinde, sürecin anahtarı niteliğindeki bazı küçük ayrıntılar fazla dikkat çekmez. Şimdi, **büyük ve tantanalı gelişmelerin ortasında kalan ama anahtar niteliğinde olan iki gelişmeyi** masaya yatıracağız. Onlar, sınıflar mücadelesinin konjonktürel dengelerinin özetini sunacak simgeselliğe sahipler.

İlki, sene başında yaşandı. Rojava devriminin çok zor anlar geçirdiği o birkaç haftada dinci faşist iktidar, kendisinden beklenmeyecek bir atalet sergiledi. Hazır SDG bölünmüş, YPG iki ayrı toprak parçasına sıkışmışken, **TC'nin geleneksel reflekslerini bilenler için, ordunun sahaya inmemiş olması** yeterince şaşırtıcıydı. Daha şaşırtıcı hamle, Gire Spi ve Serkekiye'nin boşaltıldığına dair haberlerle geldi. En sıkışık anında Rojava, rahat bir nefes aldı.

İkinci olay yine yılın başlamasıyla start aldı, ama duyanı şaşkınlıktan donduran sonucu Mart'ta açıklandı. Mevcut iktidar bu iki ayda, **tüm yıl boyunca planladığı trafik cezalarının toplamından üç kat fazla ceza kesmişti**. Ve, ümüğüne çökülen küçük vergi mükelleflerinden toplanan paranın haddi hesabı yoktu.

Bu duygulardan ilki, dinci faşist iktidarı Rojava'dan çok daha fazla tedirgin eden bir beklentinin işaretiydi. İkincisi, belli ki felaket boyutunda yaşanacak bu beklentiye tersine çevirecek parayı alelacele toplama telaşına işaret ediyordu. **İnsanın aklına hemen ABD-İsrail'in İran'a saldırısı geliyor**. Doğruluk payı var, fakat bu gelişmeler savaştan önce yaşandı. Savaş, olsa olsa, felaket boyutlu beklentiye gidişi hızlandırmış ve derinleştirmiştir. Dinci faşist iktidarı, burnuna kan kokusu geldiği halde yaralı ceylanı uzaktan izlemeye koyulan bir vahşi kurdun tedirginliğine sokan, yolları kesip haraç salan Deli Dumrul gibi davranmaya iten beklentinin ne olduğunu tahmin etmek zor değil: **Ekonomik buhran** hem sanayiye, hem bankaları hem de kitleleri tüketti. Fakat savaş, tükenişi gerçek bir halk ayaklanmasının koşullarını olgunlaştıracak bir mecraya taşımakta.

Dinci faşizm siyasi geleceğini Trump'a bağlamıştı. Oysa Trump'ın



dünyaya G-0'ı yerleştirmekten başka bir şey yapamayacağı biliniyordu (Not: Emperyalist kapitalist dünyayı yöneten G-7'nin yerine G-0, sistemin artık yönetilemez oluşunun simgesidir). Öyle de oldu. **Trump, aynı fırtınaya karşı kendisine sığınmak için, kapısında birbirini çiğneyen her iktidarı, şimdi kendisiyle birlikte uçuruma sürüklüyor**. Bunun anlamı açık: Emperyalist kapitalist sistem, kendi '89-91 anına doğru hızla ilerliyor, İran'a karşı açılan savaş, sistemin son dayanma duvarını yıkıyor.

Gerçekte, Trump Amerikasını bugünkü ahmaklığa sürükleyen perde, Davos'ta açılmıştı. **Zirveye katılanlar, önce sistemin çöküşten geri dönemeyeceğine dair karamsar bir raporu dinlediler**. Sonra, kürsüye çıkanlar sırayla, bu çaresiz durumdan ABD ve Trump'ı suçladılar. ABD, müttefiklerine nasıl yenilmez bir güç olduğunu alelacele kanıtlamak zorundaydı. Ocak ayı başında şiddetli bir halk ayaklanmasıyla sarsılan Molla rejimi, gözlerine kolay bir lokma olarak göründü. Hesaba katmadıkları iki noktadan birincisi, **Mollaların ölümüne bir direnç göstereceğiydi**; ikincisi, **emperyalist saldırı karşısında İran emekçi halklarının ulusal direnişiydi**. Kendi halkına karşı sayısız suç işlemiş bir gerici iktidar olarak Mollalar, kaybetme lüksüne sahip değildi, bu varlık-yokluk savaşına ellerindeki tüm kozları kullanarak girdiler. ABD-İsrail'in her saldırısı, etkili bir karşı saldırı ile cevap buldu. Savaş, emperyalist kibrin taşlarını söktü, şişinmelerini söndürdü. İran emekçi halkları ise, ABD ve siyonist İsrail'in "ayaklanma" çağrılarına bu emperyalist-siyonist ittifaka meydan okuyarak yanıt verdiler.

Bu esnada, Davos'ta Trump'a veriyansın edenler, şimdi bir kenara çekilip, Trump'ın yediği tekmelerle yaptığı

Dinci faşist iktidarı, burnuna kan kokusu geldiği halde yaralı ceylanı uzaktan izlemeye koyulan bir vahşi kurdun tedirginliğine sokan, yolları kesip haraç salan Deli Dumrul gibi davranmaya iten beklentinin ne olduğunu tahmin etmek zor değil.

sersemce konuşmaları keyifle dinlediler. **Hiçbiri**, hatta en sağlam sayılan İngiltere, Avustralya gibi müttefikler dahi, **Trump'ın yardım çağrısına cevap vermedi**, en fazla ellerini açmayı kabul ettiler. Sonunda işler, Trump'ın NATO'yu kağıttan kaplan, müttefiklerini korkak ilan etmeye kadar vardı. Neticede emperyalist kapitalist sistemin üst yapısı çatırdadı, politik yanma baş gösterdi, politik kriz açığa çıktı. Peki ya altyapı?

Herkesin bildiği üzere, dünyada kapitalist üretim ve ticarete yön veren finansal mimari, **ABD'nin "son güvenli liman" oluşuna** gelir dayanır. Bu inanç ve güven yoksa finansal mimari işlemez, çarklar aksar. Nitekim, ayak sesleri bir süredir duyulan 2008 benzeri bir çöküşün, savaş sayesinde eli kulağında olduğu, pek çok emareyle görülmeye başladı. Sorun yalnızca petrol fiyatları ve petrole bağımlı üretim öğelerinin kıtlığı değil. Savaş **para ve kredi akışının bütün parametrelerini** altüst etti.

Her biri devasa borç dağının gölgesinde yaşayan şirketler, bankalar ve ülke hazineleri, şimdi o dağın şiddetli bir erozyonla üzerlerine doğru geldiğini görüyorlar. Savaş sadece ilk birkaç haftada, emperyalist kapitalist dünyayı, benzeri görülmemiş bir ekonomik-politik krizle karşı karşıya bıraktı. Durulup bakıldığında bu, dünyanın devrimci bir durum ve devrimci krizin derinleşmesinden başka bir şey olmadığı görülecek.

Yukarıdakiler cenaze marşı çalmaya başladıysa, aşağıdakiler kefenlere bürünürler.

Türkiye ekonomisi, emperyalist finans merkezlerinde, kimi zaman kriz patlamalarını canını vererek haber eden bir **"kafesteki kanarya"**-dir, kimi zaman ise, üzerine bahisler açılan **"ilk düşecek domino taşı"**dır. Bu güvensizlik yüzünden emperyalist mali sermaye Türkiye'de sadece sıcak para bulundurur ki, bu hızlıca voliyi vurup çıkma imkanı sağlayan yatırım biçimidir. Ve savaş, büyük voliler vurma fırsatları yaratır.

Tek dert sıcak paranın voliyi vurup çıkması olsa, yine iyi. Bunun ötesi var. Sanayi çöküyor ve boşalıyor, ihracat daralıyor, Merkez Bankası döviz TL üzerindeki baskısını bastırmak için kürekle rezerv yakıyor. Ceplerinde taşıdıkları banka kartları sayesinde ekonominin makro parametrelerine aşına olan her emekçi için bu gidişatin anlamı ve olası sonuçları apaçık bellidir. **Savaş, izle-**

nen bu parametreleri darmadağın hale getirdi. Ekonomi gazeteleri "Enflasyon Tsunamisi" manşetleriyle çıkmaya başladı, **dışarıdan gelen servet akışı-kaçışı hızlandı.** Ve borçlarını ödeyecek gelirleri olmadığı için öteden beri kendilerine "zombi" sıfatı yakıştırılan devasa işletmeler, kapılarına kilit vurdular.

İşte, trafik polisinin eline tutuşturulan koçanlara, akıl almaz cezalar yazdıran akıl, gelişmelerin bu yönde olduğunu biliyordu. **İki ayda ödenen 1 trilyon TL trafik cezası** (her bir araç başına 40 bin TL). Hazine tamtakır olduğundan değil, sırada bekleyen bankaları kurtarma hazırlığı için. Hazine, aslında teknik iflasın kıyısında gezinen bankalara bir "güvence duvarı" hazırlamak amacıyla, Deli Dumrul'a rahmet okutuyor.

Dışarıda kendi '89-91'ini yaşamaya doğru koşan, derin ekonomik ve politik kriz içinde dağılmaya yüz tutan bir emperyalist dünyayı içeriye çeken sınıfların, sırada bankaların bulunduğu zombi iflasları... Yani birleşerek mükemmel fırtınayı oluşturan ölümcül kokteyl. *Hic Rhodus Hic Salta* ya da zurnanın zirt dediği yer.

Ufukta beliren mükemmel fırtına, içeride sınıflar mücadelesinin tüm dengelerini emekçiler lehine çevirecek koşulları sağlıyor. Her şeyden önce, bu toprakların burjuvaları çok iyi bilirler ki, bugüne dek devrimin kahredici darbeleri karşısında, ancak emperyalizmin lojistik desteği saye-

sinde ucu ucuna ayakta kalabildiler. Bu yüzden, **emperyalist dünyanın kendi '89-91'ine gidişini en büyük korkuyla izleyen Türk tekeli sermayesidir**, onun bütün özgüveni bu kritik desteğe bağlıdır.

Kuşkusuz, bu topraklar birçok kez ekonomik ve politik çöküş momentini yaşadı. Hepsinde emekçiler ya hazırlıksız yakalandılar ya da iktidar dışında her şeyi istemeyi maharet sayan öncülerin oportünizmine kapıldılar. Ancak bu kez durum farklı. Bu kez emekçiler ne hazırlıksız, ne de iktidar hedefine yabancı.

Mükemmel fırtınaya emekçilerin hangi bilinç, örgütlenme ve eylem kapasitesiyle girdiği bilmek önemli. İlk fırtınanın rüzgarında hepsinin sıçrama yapacağını bilmekten daha önemli. **19 Mart'tan bu yana emek hareketinin hangi eşiklerden atladığını**, defalarca masaya yatırdık, şimdi sadece kısa bir toparlama ile yetinelim.

1) Bilinç yönünden: Karartma çabalarına rağmen anketlerin kabul etmek zorunda kaldıkları gibi, kitleler sanki en büyük grubu "kararlı kararsızlar" oluşturuyor. Onlar, kanaatleriyle kararlılar, sandıktan çözüm çıkmayacağını biliyorlar ve bu kanaate temel olarak, burjuva partilerin laklakane politikalarına mesafeliler. **Kriz, bilince yön veriyor**, derinleşen ve acil yaşamsal sorun haline gelen koşulların, barışçıl yoldan bir çözüm umudu bırakmadığı kolayca kavranıyor. Bu kesim, küçük bir azınlığın azgın safahatini, kendi sefaletinin gerçek nedeni olarak görme eğilimindedir. Ağızdan dökülen öfke dolu her söz, bir avuç zengine duyulan derin nefretin izlerini taşıyor. Ama bu, henüz kendi ideolojik yoğunluğuna ve berraklığına ulaşmamış bir sınıf bilincidir. Yine de şiddet yüklü duygular, en az sınıf bilinci kadar derin izler bırakır. Sınıf bilincinin berrak literatürüne aşına olan dar-öncüler, bu derin duygulardan fıskıran sınıf bilincini tanımlamakta zorlanırlar ve emek hareketini "bilinçten yoksun" etiketiyle yaftalamaktan geri durmazlar; bu dar bakış, çok daha önemli bir kitle bilincini iskalamalarına neden olur. O bilinç, iktidar odaklı bir hareket içinde olmaktan geçer. **Son üç yıl içindeki tüm eylemlerde dinci faşist iktidarı bitirmeyi isteyen sloganlar bir istisna mıdır?** Ne olursa olsun, harekete geçen emekçilerin çözümü hazır: Hükümet İstifa!

2) Örgütlenme yönünden: Ana dalgada yerini alan milyonlar, rutine binen eylemlere donuk örgütlenme düzeyindedir. Yaşamın zorluğunu paylaşan her eylem alanlarında inatçı, en zorlu iklim koşullarına sabırla göğüs geren kararlı kitleler halini alıyorlar. Aynı amaç uğruna en zorlu koşullarda yan yana gelmek, örgütlülükte, bazen



Düne kadar derin fay hatlarıyla birbirinden ayrılan emekçi kitleler, eğer bu kez sokaklarda buluşursa, zora dayalı devrim ve ona uygun tüm örgütlenme biçimleri, gelişmelerin "aşırı" değil, normal mantıksal sonucu olarak algılanmaya başlar.

kaçınılmayacak bir düzeyi işaret ediyor. Bu, **eylemci kitle örgütlülüğü düzeyi**dir. Henüz bu aşamayı geçemedilerse, "Hükümet İstifa!" sesiyle dile getirdikleri yıkıcı iradelerini, "Halk İktidarı" sloganıyla tamamlayacak bir kurucu iradeye dönüştürememiş olmalarındandır.

3) Eylem kapasitesi: Çözümü sokakta arayan, iktidar odaklı bilinçleriyle ana dalgayı oluşturan milyonlar, iktidarı alaşağı edecek nitelikte ve nicelikte bir eylem arayışındalar. Bir yıldır rutinleşen buluşmalarda, aynı yaygın konuşmalara katılmalarının esas sebebi bu. Ne kadar ileri gidebileceklerinin işaretini, milyonların toplandığı Tandoğan'da şöyle biraz ucundan göstermişlerdi. Orada görüldü ki, nitelikli eylemin kapasitesi, amaçlarına ulaşmayı mümkün kılıyordu. Ama sorun, eylem kapasitesinin niteliğiydi. Zora dayalı araçlar ve buna uygun

örgütlenmeler olmadan, hedefe ulaşamayacağı açıktı. İşte mükemmel fırtınanın kitlelerin eylemine kazandıracığı nitelik, bu türden bir niteliktir.

Yıkım öyle kapsamlı bir hal almaya başladı ki, herkesin sokakta olacağı bir ortam sunuyor. Hatta, yıkımı önlemesi gereken dinci faşist iktidarın son dönemdeki uygulamaları, bu ortamın hazırlanmasına yardımcı oluyor. **Trafik cezaları ve vergiler, en çok hangi kesimin canını acıtıyor?** Tabii ki, halen daha küçük mülkünü ve küçük ticari işlerini kaybetmemiş kesimler. Bunlar, çoğunlukla iktidara güven duydukları için, arabalarına benzin koyabiliyor, dükkanlarını açık tutabiliyorlar. Daha düne kadar iktidarı her şeye rağmen savunanların canhıraş çığlıklarla bağırma ve sonuçlarını, İran'daki silahlı ayaklanmayı irdeleyen ele almıştık. Düne kadar derin fay hatlarıyla birbirinden ayrılan emekçi

kitleler, eğer bu kez sokaklarda buluşursa, zora dayalı devrim ve ona uygun tüm örgütlenme biçimleri, gelişmelerin "aşırı" değil, normal mantıksal sonucu olarak algılanmaya başlar.

Ana dalgayı inatla sürdüren emekçiler Türkiye Halk Hareketini meydana taşıyorlar. Bu manzaranın en önemli eksikliği, Kürt Halk Hareketidir. Ana dalgada eksik ya da henüz olgunluğa ulaşmamış ne varsa, en başta örgütlenme ve eylem kapasitesi, Kürt Halk Hareketinde mevcuttur. Ve tersinden, Kürt Halk Hareketi'nde eksik olan ne varsa, Türkiye Halk Hareketinde mevcuttur. Özellikle "iktidarı yıkmaya" yönelik bilinç, Kürt Halk Hareketinin kendini körleştirdiği yöndür. Rojava Devrimini boğma fırsatını teperken, Türk tekelci sermaye egemenliğinin aklından bunlar geçiyordu.

"Efraim Elrom'u Unutmayın!"

30 Mart 1972'de, THKO ve THKP-C savaşçıların Tokat'ın Niksar ilçesine bağlı Kızıldere köyünde katledilmesinin 54. yılında NATO ve Emperyalist Savaş Karşıtı Gençlik Birliği, İstanbul'da İsrail Konsoloslukuna yürüdü.

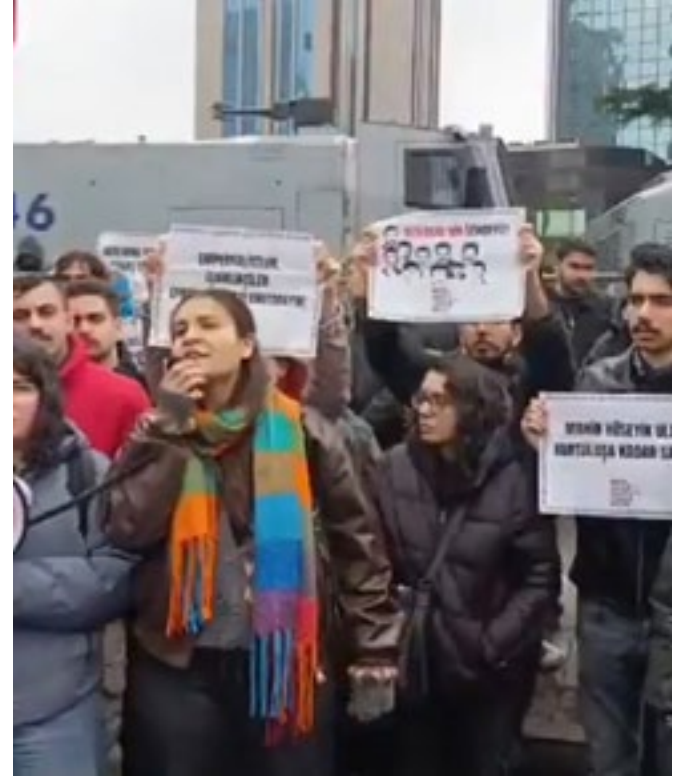
30 Mart günü Levent Metro çıkışı önünde toplanan gençler kısa süre içinde polis ablukasına alındı ve yürüyüşleri engellenmek istendi. "Yürüyün" sözü ile yürüyüşe geçen gençler polisin saldırısını boşa düşürerek, süren polis itiş kakışına rağmen Konsolosluk önüne yürüdü.

Gençlerin yürüyüş sırasında attıkları "Emperyalistler, İşbirlikçiler, Efraim Elrom'u Unutmayın!" sloganı, dosta düşmana Mahirlerin İsrail Başkonsolosu Efraim Elrom'u kaçırpı öldürdüklerini hatırlatmış olacak ki, her slogan

atılışında polislerin tehditleri yükseldi.

Konsolosluk önünde yapılan açıklamada Kızıldere'de yaşamını yitiren devrim savaşçıların adları haykırıldı. THKO ve THKP-C savaşçıların Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idamını durdurmak için Ünye'deki NATO radar üssünden üç İngiliz teknisyeni kaçırdıklarını hatırlatan gençler, Kızıldere'nin devrimci dayanışmanın en büyük örneklerinden biri olduğunun altını çizdi.

Kızıldere'de yaşamını yitiren devrimcileri, siper yoldaşlarını anmanın sadece geçmişi yad etmek olmadığını, onların ortaya koyduğu mücadele çizgisinin hala güncel olduğunun altını çizerek "Devrim hala günceldir" dediler.



Sömürüye Karşı Bilgiyle Kuşanma Vakti

Nisan Kampanyası kapsamında sitemizdeki seçili kitaplardan oluşan setler 1 Mayıs'a kadar %50 indirimde!

>>> <https://www.yenidonemyayincilik.com/setler/> <<<

Nisan Kampanyası
%50 İndirim 1

Leninist Seti
~~200 TL~~
350 TL

Nisan Kampanyası
%50 İndirim 2

Dünya Seti
~~1397 TL~~
698 TL

Nisan Kampanyası
%50 İndirim 3

Edebiyat Seti
~~1344.0 TL~~
670 TL

* Her sete 1 adet Önsöz hediye

* 1000TL ve üzeri alışverişlerinizde ücretsiz kargo

NATO: Kanlı Bir Tarihin Öyküsü

K. Taylan Kızıldağ



Kapitalist sistemin doğuşundan bu yana, iktisadi gücün yanı sıra politik ve askeri zoru elinde bulunduran burjuvazi, mezar kazıcısı olan proletaryaya ve bilimsel sosyalizme karşı savaş halinde oldu. 1871'de Komünçülerin kanlarıyla Paris sokakları kıvılcıkla boyanırken, burjuva sınıfın elindeki devlet makinesi ve onun en yıkıcı gücü olan askeri zor, devamlı bir gelişim seyri izledi.

Sınıflar savaşı proletaryanın ve emekçi sınıfların isyanları emperyalizm çağına girildiğinde yoğunlaştı, güç kazandı. Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın yıkıcı sonuçlarından **Ekim Devrim'i** doğdu. Ekim Devrimi, proleter devrimler çağını açarak, tekelci sermayenin ve emperyalist devletlerin korkularını büyüttü. Artık proletarya teori silahını ve silahlı eleştiriyi elinde bulundurarak, dünya genelinde birçok devrimin güçlenmesine ve patlak vermesine itilim veriyordu.

Alman Devrimi, İtalyan işçi sınıfının komite konsey deneyimleri, İspanya İç Savaşı ve daha nice coğrafyada proletarya ve müttefikleri komünistlerin öncülüğünde ayağa kalkıyordu. Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın sonuçları; **pazarların yenilen emperyalist ve yayılcı güçlerin aleyhine paylaşılması ve sosyalizmin zaferinin sağlanması** faşizm dalgasını Avrupa'da tetiklerken, Güneydoğu Asya'da Japon emperyalizmi, Alman ve İtalyan emperyalistleri ile işbirliği yaparak yeni bir saldırganlık ve emperyalist yağma savaşının başlangıç vuruşlarını yapıyordu. **Asıl hedef** yeni pazarlar ve hegemonya arayışları gibi görünse de ABD, İngiliz, Fransız emperyalistleri ile Alman, İtalyan ve Japon emperyalizminin ortaklaştığı nokta **Sovyetler'in ezilmesi, sosyalizmin tasfiye edilerek proletaryanın o büyük kalesinin yıkılmasıydı**. Sonuçta Sovyetler'in savaştaki başarıları ve ilerlemeleri nedeniyle ABD ve İngiliz emperyalizminde alarm zillerini çalıyor. Sovyetler'in savaş bitmeden asıl düşman olduğu ve Avrupa'da savaşın hemen ardından kurulan demokratik halk iktidarlarına karşı girişeceği kuşatma, 1949 yılında kurulacak halkların katili NATO'nun zeminini hazırlıyordu.

Sosyalizmin Bering Boğazı'ndan Berlin'e kadar olan zaferi ve askeri, politik gücü karşısında dehşete kapılan Belçika, Birleşik Krallık, Fransa, Hollanda ve Lüksemburg bir araya gelerek 1948'de Brüksel güvenlik anlaşmasını imzaladı. 1948'de Sovyet-



ler'in de desteğiyle Çekoslovakya'da gerçekleşen ve zafere ulaşan devrimci ayaklanma ile bu saydığımız beş devlet, askeri olarak hem kendi işçi sınıflarına, hem de Sovyetler ile baş edemeyeceklerini anlayarak, Amerikan emperyalizminin kanatları altına sığındı. **Marshall yardımı** kapsamında Pentagon'da Amerikalı asker ve diplomatlarla görüşen bu devletler, dünyanın üçte birine yayılan sosyalizme karşı yeni bir ittifakın temellerini attılar.

Yeni askeri ittifaka imza atanlar arasında Brüksel Antlaşması'na taraf olan beş devlet ile ABD, Danimarka, İtalya, İzlanda, Kanada, Norveç ve Portekiz bulunmaktaydı. **4 Nisan 1949'da kurulan NATO (Kuzey Atlantik Anlaşması Örgütü) insanlığın başına bela olmaya ve yeni yıkım savaşlarının hazırlığını yapmaya girişti**. Sovyetler Birliği 27 milyon yurttaşını ve askerini kaybetmesine rağmen Nazi Almanyasını ve

işbirlikçi devletleri büyük bir fedakarlıkla yenmesinin ardından emperyalist Japonya'ya karşı savaşa girişmiş, Mançurya'yı ve Kore'yi bu barbarların elinden kurtarmıştır. Tam da burada, savaşın ardından ilk karşı karşıya gelişler burada gerçekleşecek, 1949'da kurulan NATO Amerikan emperyalizminin öncülüğünde **1950-1953 arası Sovyetler'e, Çin Halk Cumhuriyeti'ne ve Kore'nin kahraman işçi sınıfı ve emekçilerine karşı** savaşacaktır. 1952'de NATO'ya üye olan ve NATO genelkurmayları için hep ucuz asker olarak anılan Türk ordusu ise Kore savaşına katılarak, yüzlerini bile görmedikleri, tanımadıkları bir coğrafyanın emekçilerini katletmeye katıldı.

Çin Devrimi'nin de zafere ulaşmasıyla dünyanın üçte biri sosyalist kampa geçerken, emperyalist devletler ve işbirlikçileri NATO eliyle hem açıktan askeri çatışma ve işgallere girişti, hem de NATO sosyalizme,

dünyada gelişen devrimci hareketlere karşı ortak akıl ve birlikle savaşmaya başladı. Savaş sonrasında yıkılan emperyalist Almanya ve Fransa orduları yeniden yapılandırıldı, **NATO'nun silah envanteri, teknolojileri ve komuta kademeleri ortaklaştırıldı, istihbarat örgütleri yeniden şekillendirildi** ve onların komutasında hareket eden **Gehlen Örgütü**, OUN ve daha nice karşı devrimci örgüt, bu antikomünist savaşın bir parçası haline geldi. NATO bir taraftan açık askeri saldırganlıkla kendini örgütlerken, aynı zamanda gayr-i nizami harp savaş stratejisini de devreye soktu. Gladio (stay behind) savaş stratejisi eliyle onlarca ülkede özel harp daireleri ve onların gölge orduları yaratıldı. Buna dayalı savaş stratejisi yani **gayri nizami harp aklıyla**, NATO üyesi olan veya olması muhtemel ülkelerde komünist harekete karşı barbarca bir savaşa girildi. Bu bahsettiğimiz gizli örgütler, doğrudan NATO genelkurmayı eliyle, NATO karargahlarında ve Amerikan, İngiliz, Fransız ve hatta Alman istihbaratlarının yönlendirmesinde oldu. Onlarca halk ayaklanmasının bastırılmasında, devrimci örgütlerin açık bir şekilde imha edilmesinde, gerici faşist darbelerin gerçekleştirilmesinde ve daha nice insanlık suçunda bahsettiğimiz güçlerin eli vardır. Örneğin **Endonezya Komünist Partisi'ne karşı girişilen soykırım**, Latinlerde örgütlenen paramiliter güçler ve ordular eliyle yapılan darbeler, **Yunan İç Savaşında komünistlerin ezilmesi**, 1980 Türkiye'deki faşist askeri darbe, **İsrail'in bir hançer olarak Batı Asya'nın kalbine sokulması** ve sürekli



işgal saldırılarının desteklenmesi...

Saymakla bitmez. Burada asıl olan, NATO'nun sosyalizmin bir dünya sistemi haline gelmesine karşı, yeryüzünün her yerinde ABD emperyalizminin öncülüğünde ilerici, devrimci, komünist hareketlere savaş açan, halkçı iktidarları yıkmaya çalışan bir savaş örgütü olduğu gerçeğidir. Emperyalistler arası çelişkilerin suni ve uzlaşabilir olduğu, Nazi Almanyası'nın yenilmesinin ardından eski Wehrmacht ordusu subaylarının ve generallerinin Federal Almanya'nın tepesine tırmanması, **eski SS askerlerinin** ve Gestapocuların **CIA'de**, daha sonra **BND'de** (Alman Dış İstihbarat Servisi) NATO desteğiyle iş başına getirilmesinde görüldü. Bahsettiğimiz Federal Almanya, tıpkı Türkiye'nin NATO'nun güney-doğu kanadındaki misyonu gibi, NATO'nun Avrupa'nın kalbinde sosyalist ülkelere karşı saldırıları için koçbaşı olarak seçilmiştir. NATO kendini Avrupa'da Sovyetler'e ve Polonya, Çekoslovakya gibi ülkelere karşı işgale girişmek için sürekli tahkim etmiştir. **1956'da NATO desteğiyle Macaristan'daki karşı devrimcilerin başarısız karşı ayaklanması** perde arkasında kimin olduğunu çok açık bir şekilde göstermektedir.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ardından güçten düşen Avrupalı emperyalistler, artık savaştan güçlü çıkan emperyalizmin amiral gemisi ABD'nin kontrolünde hareket ediyordu. NATO, 1955 yılında kurulan SSCB'nin ve sosyalizm yönelimli Doğu Avrupa ülkelerinin üyesi olduğu Varşova Paktı'na karşı silahlanma yarışına girerek, bu ülkeleri askeri olarak teslim almaya çalıştı. NATO

üyesi Batı ittifakının Sovyetler'e karşı nükleer silah geliştirme sinyallerini alan ve Amerikan emperyalizminin Japonya'nın ardından Sovyetler'e karşı bu tehdidi havada savurmasına karşı, Sovyetler de hızla kendi hazırlıklarına girişti. **NATO'nun kuruluşunun hemen ardından Sovyetler Birliği 29 Ağustos 1949'da ilk nükleer bomba denemesini gerçekleştirerek savaşın dengelerini alt üst etti.** Artık Sovyetler'in de bu teknolojiyi geliştirmesi sayesinde, emperyalist dünyanın meydan okumalarına cevap vermesi mümkün oluyordu. 1960'lara gelindiğinde Amerikan emperyalizmi öncülüğündeki NATO, Sovyetler'e karşı nükleer silahların dahi kullanılabileceği bir çatışmayı açıktan hazırlamaya girişti. Türkiye'ye Jüpiter füzelerinin yerleştirilmesine karşı, Küba'yı korumak ve ABD'ye gözdağı vermek için Küba'ya nükleer silahlar bir süreliğine yerleştirildi. Emperyalist dünyanın bu adımları sosyalizmin ve uluslararası proleter harekete karşı nükleer bir savaşı dahi göze aldığı tekeli sermaye egemenliğini küresel çapta korumak için, dünyanın yıkımını dahi göze aldıklarını ortaya koyuyor.

Ulusal kurtuluş mücadelelerinin Hindistan'dan Afrika'ya, Karayipler'den Güney Çin Denizi'ne kadar zaferler kazanması artık eski tipte sömürgeciliğin yürütülemeyeceğini ortaya koyuyordu. Vietnam'da önce Fransız emperyalistlerinin ardından da **Amerikan emperyalistlerinin Vietnam'ın devrimci savaşlarıyla tarumar edilmesi**, artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını gösterecekti. 1980'lere kadar Sovyetler'in öncülüğündeki Varşova Paktı'nın o deva-

1952'de NATO'ya üye olan ve NATO genelkurmayları için hep ucuz asker olarak anılan Türk ordusu ise Kore savaşına katılarak, yüzlerini bile görmedikleri, tanımadıkları bir coğrafyanın emekçilerini katletmeye katıldı.

sa gücü ve caydırıcılığı NATO'nun kapsamlı saldırganlıklara girişmesini engelliyordu. NATO, emrindeki Gladio ve işbirlikçi güçler eliyle Latin Amerika'da yoğun askeri darbeler yaparak, paramiliter güçleri silahlandırarak ve yer yer istihbari operasyonlar eliyle büyük savaşlara girişmekten kaçındı. **Çünkü böylesi bir çatışma onların sonu olabilirdi.** Şili'de halkçı iktidara uygulanan abluka ve sonrasında gelen askeri darbe, İsrail'in Batı Asya'nın kalbindeki hançer olarak bütün bir bölgede saldırganlık halinde olması, antikomünizm kampanyasının hem siyasal hem de kültürel alanda uygulanması, yöntemlerinden bazılarıdır. 80'lerin sonunda sosyalist ülkelerde başlayan karşı devrimler ve milliyetçi histeri, Sovyetler'in yıkılışıyla devam etti.

Bundan itibaren NATO'nun saldırganlığını dizginleyebilecek tek güç, artık halklardı. Teslim alamadıkları bütün ülkeleri emperyalizmin tam ekonomik ilhak politikasına sokmak için her türlü saldırıyı gerçekleştireceklerdi. Yugoslavya'nın bombalanması, ardından gerici iç savaşın NATO eliyle tırmandırılması ve Yugoslavya'nın parçalanması, giriştikleri ilk işlerden biriydi. **Yapay bir devlet olan Kosova'nın kurulması, eski Sovyet ülkelerinin işbirlikçi iktidarlar eliyle NATO'ya üye yapılması ve yutulması,** Rusya'nın güçten düşürülerek çevrelenmesi, 21. yüzyıla girerken uyguladıkları stratejiydi. Ancak 90'lardan itibaren halk ayaklanmaları, yığın eylemleri sıçrama gösterecekti. "Tarihin sonu"nu ilan etmiş olan emperyalizm, 21. yüzyılda çöküş çağına girdiğini ve artık gerçek düşmanın dünya halkları olduğunu anlayacaktı.

21. yüzyılın ayaklanmalar, devrimler ve savaşlar yüzyılı olacağını tespit eden NATO, 11 Eylül saldırıları ile bütün insanlığa karşı savaşı başlattı. Geçen çeyrek yıllık süre zarfında sınıflar savaşımı, bütün yeryüzünde küresel iç savaşa dönüştü. **Afganistan, Irak ve Libya'nın işgali, Suriye'nin çökertilmesi, Filistin ve Lübnan'a yönelik sürekli savaş, Ukrayna'da darbe ile faşistlerin başa geçirilerek Rusya'ya karşı savaşa girişilmesi...** Yıkıcı bir askeri güce sahip oldukları ve dünyayı daha büyük bir savaşa sürükledikleri gün gibi ortada. Ancak ne **Rusya** ve **Çin** çevrelenemedi, ne de **İran** 4 günde teslim alınabildi. Bugün Batı Asya'da İran ve Lübnan'a karşı süren saldırganlık, dünyada gelişen her sosyal harekete karşı örgütlendirilen karşı devrimci saldırı karşısında daha büyük bir direniş odağı buluyor.

Yukarıda saydığımız ve burada sayamadığımız nice coğrafyada halklar, gerici iktidarlara ve emperyalizmin saldırılarına karşı sokakları dolduruyor. Venezuela, Küba'ya yönelik her tehdit, emperyalizmin her baskısı o ulusun emekçilerinde kenetlenmeyi getiriyor. NATO'nun kanlı öyküsü yarattıkları yıkımın içinden doğan haklı isyanlarla kapanacak, küresel karşı karşıya gelişin kaybedeni NATO ve işbirlikçisi iktidarlar olacak.

İlişkiler Kesilsin İsrail Konsolosluğu Kapatılsın



Filistin Eylem Komitesi'nin çağrısıyla 28 Mart Cumartesi günü, aralarında Mücadele Birliği Platformu ve Devrimci Öğrenci Birliği'nin de bulunduğu devrimci kurumlar, demokratik kitle örgütleri, siyasi partiler Filistin Eylem Komitesi'nin çağrısıyla Levent Metro çıkışında toplanarak sloganlarla İsrail Konsolosluğu önüne yürüdü.

77 yıl önce bugün, Türkiye tarihinin en utanç verici kararlarından biri alınarak, 400 Filistin köyünü haritadan silen, yüz binlerce Filistinliyi yerinden eden Siyonist çetelerin ilan ettiği gayrimeşru devletin, henüz birinci yılını doldurmadan, 28 Mart 1949'da tanındığı hatırlatılan açıklamada, 1948'den başlayarak devletlerin aldığı her tanıma kararının, bu gayrimeşru varlığa meşruiyet görüntüsü kazandırmaya hizmet ettiği söylendi; Türkiye'nin bu kararı tüm bölge devletlerden önce almasının, bölgesindeki işgalci-sömürgeci bir rejime göz yumması, hatta bu rejimi hayatta tutmak için stratejik bir ortaklık kurması anlamına geldiği belirtildi.

O zamandan bu yana geçen 77 yılda, Türkiye ile Siyonist rejim arasında bölgesel rekabete bağlı kimi gerilimler yaşansa da, hiçbir zaman kopmadığı, aksine giderek kapsamlı bir kimlik kazandığı ifade edilen açıklamada, emperyalist düzenin tetikçisi olarak siyonist rejimin, bu 77 yıl içinde Filistin ve civar ülkelerdeki işgalini genişlettiği ve yüzlerce yasadışı yerleşim kurduğu ifade edilerek, Filistin ve bölge halklarına karşı sayısız katliama imza atıldığı ve en sonunda, abluka altındaki Gazze'de soykırım yapıldığı vurgulandı.

"Filistin ve tüm bölgenin emperyalizmden ve siyonizmden özgürleşene dek, soykırımcı İsrail'e Tam Ambargo ilan edilene dek, bulunduğumuz her yerde intifada ruhuyla mücadeleyi yükselteceğiz" vurgusu ve atılan sloganlarla eylem sona erdi.

Ne Krallara Ne Emperyalizme Ne De Kapitalizme

Çeviri Kolektifi

28 Mart'ta ABD'nin dört bir yanında "No Kings" (Kral Yok) sloganı altında binlerce Trump karşıtı protesto düzenlendi. Protestocuların mesajı, halkın Trump'ın ilerlediği "diktatörlük" değil, "demokrasi" altında yaşamak istediği yönünde; protesto organizatörleri bunu, başkanın kendisini kral ilan etmesine benzetiyor.

Bu eylemler ilerici bir eğilime sahip olsa da, program Kasım ayındaki ara seçimlerde Cumhuriyetçi adayları yenmekle sınırlı. **No Kings -ve 50501, Indivisible, "Hands off" vb.- organizatörleri** Demokrat Parti ile bağlantılı ve "Kongre'yi geri almayı" hedefliyor. Bu, en iyi ihtimalle, sağcı diktatörlüğe doğru gidişi sadece yavaşlatır.

Küresel işçi sınıfının ihtiyacı, canavarın karnındaki kitlelerin anti-Trump sloganlarının ötesine geçip, kararlı bir şekilde antiemperyalist olmalarıdır. İran'a karşı savaşın, bir şekilde, "ABD için kötü" olduğunu söylemek yeterli değildir.

Yönetim, bu acımasız savaşı büyük sermaye, büyük petrol şirketleri ve imparatorluk için başlattı. Bu, ABD işçi sınıfı için kötüdür. Bu, Batı Asya halkları ve özellikle İran için korkunç bir durumdur. Trump'ın gündemini geri püskürtme hareketi, bu savaşa karşı İran halkını ve hükümetini desteklemeli ve savunmalıdır.

Soykırımı ve tüm emperyalist savaşlara ve saldırgan eylemlere karşı net bir tavır almak gereklidir. Bu, Filistin, Küba, Venezuela -ve İran ile

Lübnan- ve Washington'un hedefindeki diğer tüm ülkelerle dayanışma içinde hareket etmek anlamına gelir. Bu aynı zamanda Göçmenlik ve Gümrük Muhafaza Bürosu'na (ICE) karşı ve göçmen hakları için mücadelede kendimizi tehlikeye atmak anlamına gelir.

Ne demokrasisi?

No Kings hareketinin diğer bir sorunu, **Trumpçılığa karşı mücadelenin "demokrasimizi savunmak" olarak çerçeveselenmesidir.**

Aslında, kapitalist üretim tarzı altında işçi sınıfı ve ezilen halkların demokratik hakları son derece kısıtlıdır. Kapitalizm, milyonlar ve milyarlarca den oluşan azınlık bir sınıfın halkın büyük çoğunluğunu sömürmesine dayanır. **İşçiler, sendikaları varsa daha fazla hakka sahiptir**, ancak elde edilmesi giderek zorlaşan en iyi sözleşmeler bile, sömürünün şartlarını ve koşullarını sadece hafifletir.

Yurtiçinde devlet baskısı ve yurtdışında askeri saldırganlık, hangi kapitalist parti siyasi çoğunluğu elinde tutarsa tutsun, gerçekleşir.

Kapitalist kâr sistemi, hayatta kalabilmek için ekonomik olarak genişlemek zorundadır. 20. yüzyıl Rus devrimci lideri Vladimir Lenin'in "kapitalizmin en yüksek aşaması olan emperyalizm" olarak adlandırdığı şeyin ardında yatan da budur. İşte bu yüzden emperyalist ülkeler, zengin sınıfın çıkarları için dünyanın geri kalanını sömürgeleştirmek veya yeniden sömürgeleştirmek amacıyla -İran'a



karşı yürütülen mevcut savaş da dahil olmak üzere- savaşlar başlatmaktadır. Kapitalist canavar, bugün olduğu gibi sistemi çöküşteyken, özellikle acımasızdır.

Workers World Party'nin de dahil olduğu Marksist-Leninistler, kapitalist egemenliği genellikle "burjuvazinin diktatörlüğü" olarak adlandırır. Bu tanım, devletin kapitalist bir demokrasi, faşist bir devlet, askeri diktatörlük, sıkıyönetim altında bir devlet ya da fiilen ya da mecazi olarak bir monarşi tarafından yönetilip yönetilmediğine bakılmaksızın geçerlidir. **"Burjuvazinin diktatörlüğü" terimi, burjuvazinin -yani kapitalist sınıfın- egemen sınıf olduğu anlamına gelir.** Trump irrasyonel gibi görünebilir, ancak yine de egemen sınıfın bir temsilcisidir.

ABD'deki halkın çoğunluğunun karşı çıktığı İran'a karşı savaş, burjuva egemenliğinin gerçekte ne kadar antidemokratik olduğunun açık bir örneğidir.

Faşist diktatörlük, burjuvazi diktatörlüğünün en saf biçimidir. Faşizmin tehlikesi, kapitalist yönetimin doğasında var olan bir özelliktir.

"Kral Yok" ilkesini gerçekten garanti altına almak için kapitalizmden kurtulmalı ve Marksist Leninistlerin "proletarya diktatörlüğü" olarak adlandırdığı şeyi kurmalıyız. Bu, çoğunluk sınıfının -proletaryanın ya da işçi sınıfının- toplumun tamamının yararına toplumu yönetmesi anlamına gelir. İşte "demokrasi" gerçekten budur.

Trump ve Trumpçılığın oluşturduğu tehdidi bir kez ve sonsuza kadar ortadan kaldırmak için, işçi sınıfı, ezilenler ve onların müttefikleri kapitalizmi tamamen ortadan kaldırmalıdır.*

*Workers World'ün son editör yazısından çevrilmiştir.

